

Loveherhateher

Tekst: Alies Pegtel

Olcay Gulsen

Bestseller-babe

Ze denkt groot, SuperTrash-eigenares Olcay Gulsen. Met haar ondeugende blik en meisjesachtige glimlach legt ze de lat altijd torenhoog. Ook met het boek dat journaliste Karin Kuijpers over haar leven maakt, is ze ambitieus *as ever*. Gulsen: 'Ik schrijf een bestseller'.

Het is on-Nederlands, en al helemaal uitzonderlijk voor een vrouw, om ambities onbescheiden te uiten. Maar een grote dosis zelfvertrouwen typeert Gulsen. Niet ten onrechte. In tien jaar bouwde ze modelabel SuperTrash uit tot een internationaal merk dat momenteel zestien winkels telt en tweeduizend verkooppunten in 32 landen. The sky is the limit: 'Altijd als ik iets hebt bereikt, wil ik weer meer.' Het label kent inmiddels een parfumlijn, een kinderlijn, schoenen, een magazine en er zijn plannen voor een SuperTrash-hotel.

Indrukwekkend is ook de wijze waarop de 34-jarige Gulsen het dna van haar modelijn belichaamt. Reclamemaakster Hannah de Groot, met wie ze het befaamde Bavaria-jurkje maakte, typeert haar desgevraagd: '*Olcay... she's the embodiment of female glamour power.*'

Gulsen spaart zichzelf niet. Van zwemmen ziet ze af, omdat ze anders urenlang de krullen, die ze van nature heeft, weer stijl moet föhnen. Als gevolg van de Engelse ziekte kon ze tot haar tweede niet lopen, omdat haar voeten vergroeid waren. Enkele jaren geleden liet ze haar tenen aan beide kanten rechtzetten. Een pijnlijke operatie. 'SuperTrash staat voor een miljoen dingen, behalve voor jezzussandalen', verklaarde ze in de media. Sinds de operatie loopt ze zwierig over de loper op torenhoge hakken. Ze rijdt in een Range Rover en reist over de hele wereld. Gulsen lééft haar eigen merk, of zoals ze eens zei: 'Ik kan nooit stoppen met SuperTrash, want dat ben ik zelf.'

Zakenblad *Quote* omschreef haar loopbaan als een sprookje. Geboren als derde kind in een Koerdisch immigrantengezin in Waalwijk, lag het niet voor de hand dat ze voor haar dertigste zou uitgroeien tot miljonair. Haar geesteszieke vader terroriseerde het gezin. Om emotioneel te ontsnappen aan de ellende thuis, droomde Olcay van een leven vol glamour en glitter. Emoties sloot ze af, huilen heeft ze naar eigen zeggen jaren niet meer gedaan.

Het leven was haar leerschool. Ze stopte met een opleiding Personeel en arbeid om SuperTrash te beginnen. **Van mannen keek ze af hoe je moet bluffen om hogerop te komen.** Toen ze als twintiger met zakelijke partijen onderhandelde, beweerde ze dat er externe financiers bij haar label betrokken waren, terwijl dit niet zo was. Hoe de uiteindelijke financiering tot stand is gekomen, daar wil ze niets over zeggen. Dat Gulsen behoorlijk kan bluffen en het daarbij soms niet zo nauw neemt met de waarheid, wekt weerstand en is voor vrouwen zeer ongebruikelijk, zegt presentatiedeskundige Natalie Holwerda-Mieras, auteur van *Speak up dear!*. Net zoals de schaamteloosheid waarmee ze aan zelfpromotie doet. Holwerda-Mieras: 'Bij Olcay valt geen greintje negatieve interne dialoog te bespeuren. Dat is bijzonder. Vrouwen die zich niet bescheiden uiten, worden meestal afgestraft als dominante *bitches*. Maar Olcay komt ermee weg omdat ze zich ook kwetsbaar opstelt. Ze slaat zichzelf niet op de borst omdat Victoria Beckham en Beyoncé in haar creaties lopen, maar ze noemt dat een hele eer. Daarom is Olcay een publieksliefeling.' Straffeloos boven het Hollandse

maaveld uitsteken, gaat natuurlijk ook niet. Zo circuleert al jaren het onbewezen verhaal dat ze de ontstaansgeschiedenis van haar bedrijf als pr-stunt verzonnen heeft. Volgens Gulsen heeft ze het SuperTrash-label in 2004 overgenomen van de Amerikaanse socialite Ava Riley: *Born in LA, raised in Amsterdam* luidde de slogan. Omdat Riley onvindbaar is, wordt deze lezing in twijfel getrokken; *born in LA* is inmiddels geschrapt.

Jonge fashionista's lopen weg lopen weg met SuperTrash en zien Gulsen, die geregeld optreedt in tv-programma's, als rolmodel. Maar **Harper's Bazaar-hoofdredacteur en modecriticus Cécile Narinx haalt haar neus ervoor op**. 'SuperTrash is geen mode, maar hyper-commerciële confectie. Niet origineel, niet vernieuwend, niet chic.' *Jalousie de métier?* SuperTrash heeft immers als handelsmerk dat het bereikbaar wil zijn voor een breed publiek: het is uitdrukkelijk geen haute couture.

Het raakte Gulsen dat de media in 2012 uitgebreid berichtten over haar breuk met Davids, nadat hij vreemd was gegaan. 'Ik was te sterk voor hem', liet ze weten. Ze voegde eraan toe dat ze nooit naar een wedstrijd van hem was gaan kijken, omdat voetbal haar niet interesseert. In één klap nam ze afstand van het oppervlakkige imago van voetbalvrouw, terwijl ze zichzelf positioneerde als onafhankelijke businesswoman. Slim om de breuk in haar voordeel te kantelen. Ze verbloemt de waarheid om haar kwetsbaarheid te verbergen. In 2001 figureerde ze namelijk in een AD-reportage waarin wordt beschreven hoe ze in het Engelse voetbalstadion waar Davids speelde, een kartonnen bekertje met thee kocht voor ze de tribune op ging.

In weerwil van het sprookjesachtige beeld van de cosmopolitische zakenvrouw die een bedriegende man eenvoudigweg achter zich laat, schittert Gulsens leven niet altijd, vertelt ook journaliste Karin Kuijpers, die Olcay voor "de bestseller" een jaar op de voet volgde. **'Met twee telefoons is ze de hele dag met haar werk bezig**, maar in het boek zal je lezen dat ze een vrij geïsoleerd bestaan leidt. Ze heeft een moeilijk jaar achter de rug, zat persoonlijk een beetje vast. Ze had moeite om met haar gevoelens in contact te komen omdat ze die al tien jaar naar achteren schuift.'

Hecht is Gulsen met haar vier zussen en broer die er net als zijzelf in lijken te slagen hun ellendige jeugd achter zich te laten. Haar zus Dolshe leidt het filiaal in New York, zusje Georgina is presentatrice bij Omroep Tilburg. Haar afkomst geheel van zich afschudden, doet Olcay dan ook niet; al haar tattoos zijn in het Koerdisch. 'Voor Koerden is het belangrijk dat ze elkaar helpen', zegt Kuijpers. 'Dat is Ol op haar best. Ze wil iedereen helpen en verzorgen, maar denkt daarbij niet aan zichzelf. Zakenlijk gezien gelooft ze ook in sharing, ze laat medewerkers vrij en betaalt 20 procent meer dan de gangbare salarissen.'

De snelle groei van haar bedrijf zorgde ervoor dat Gulsen de regie aan het kwijtraken was. Dat was de aanleiding om afgelopen jaar haar memoires te gaan schrijven. Kuijpers volgde Gulsen hiervoor op zakenreizen en tijdens privé-momenten. Haar moeilijke jeugd, haar onvermogen om voor de "juiste" mannen te kiezen en de tomeloze ambitie om met SuperTrash de wereld te veroveren komen aan bod. Met haar memoires wil ze vrouwen inspireren hun leven in eigen hand te nemen.

Kuijpers: 'Olcay bedacht dat ze hierdoor weer dichterbij haar gevoelens kon komen, en dat dit haar weer verder kan helpen met de groei van haar bedrijf. Het is bijna een therapeutisch boek.' Een moment van persoonlijke reflectie om verder te komen met SuperTrash: tenslotte staat haar handelen toch altijd in dienst van haar onderneming. Gulsen: 'Dit boek moet een breekijzer worden'. ■